

um til eg bleiv gamal og skuldi doyggja. Á legunum bleiv nevniliga eisini tosað um "burturryingking". Also at øll tey "frelstu" bráðliga ein dag skuldu verða rykt burtur úr verðini og upp til Gud. Eingin visti nær. Vit vistu bara, at Jesus - "sum tjóvur á nátt" - skuldi koma eftir teimum, sum trúðu.

Á tveimum legum las leiðarin á mínum liði fyri okkum bókina "Aðru ferð", sum lýsir lívið í eini fýr-oyskari bygd eftir "burturryingkingina". Tey frelstu eru tikin burtur, og eftir ganga tey desperatu "ófrelstu" og bíða eftir fortapilsinum. Teirra brotsverk var, at tey ikki høvdu trúð nøkrum, sum ikki ber til...

Eg hevði sum lítil sæð Gud sum ein fittan abba, ið var góður við børn. Men á legunum bleiv Gud ein óndur maður, sum sendi smádreingir til helvitis at brenna, um teir ikki trúðu tí, sum stendur í Bibliuni...

Gud var í veruleikanum verri enn Illimaður. Tað var jú Gud - ikki Illimaður! - sum straffaði tey, sum ikki trúðu. Illimaður brendi bara tey, sum Gud vildi skuldu brennast.

Góður og óndur Gud

Høvuðsgrundin til alt hetta var tann hugsan millum summi vaksins, at Biblian skuldi fatast púra ítøkilig - øll sum hon var. Og tað fortaldu tey so børnunum.

Børn skuldu altso trúgva, at Gud við syndaflóðini drap øll fólk á jørðini uttan tvey. At Gud kravdi, at Abraham skuldi verða til reiðar at drepa sín egna son fyri at vísa, at hann óttaðist Gud. Børn skuldu trúgva, at Gud sendi ræðuligar plágur yvir fólk í Egyptalandi. At hann legði býir í oyði. Og at trúði mann ikki Bibliuni, ja so stongdi Gud himmalsins dyr fyri børnunum, so tey endaðu í helviti.

Hevði ein persónur borið seg at sum Gud, hevði hann verið kallaður bølmeni. Men samstundis skuldu somu børn læra, at Gud var góður. At tað var hann, sum ansaði eftir teimum, og hann, tey skuldu kalla "faðir" tá tey bóðu...

Nógv børn kláraðu at rúma hesum mótsetningum - men nøkur blivu ørkymlað og óttafull.

Mugu seta spurningar

Menniskju geva kristindóminum

tey andlit, hann hevur. Og vandin kemur, tá vit seta vit og skil til viks, blint fylgja tí skrivaða tekstinum, og ikki hugsa sjálv.

Vaclav Havel sigur einastaðni, at tá ein ideologi verður fullkomin - tá tann síðsti naglin verður settur í ta lidna, ideologiska húsið - letur ideologin seg aftur um seg sjálva. Tá ert tú antin innanfyri ella uttanfyri. Fleiri spurningar verða ikki settir. Veruleikin má víkja fyri ideologiini. Og tað er ikki longur pláss fyri viti og skili og menniskjaligum kenslum.

Havel sipaði til ta kommunistisku ideologiina, sum kvaldi hansara land. Men júst tað sama kann sigast um religiún. Og eftir mínum tykki er tað hetta sum hendir, tá fólk kopla vit og skil frá, og blint fylgja tekstinum í Bibliuni.

Kristindómurin er góður at halda seg til í lívinum. Men tann, sum er kristin, má eisini gera sær greitt, at hann hevur fingið sítt forstand til at brúka. Hann má eisini hugsa sjálvur.

Tey, sum eingi virði hava, er vandamikil. Men tey, sum í einum teksti halda seg hava funnið abso-

lutt og endalig svar uppá alt, verða blind.

Tann besta gøtan liggur millum virðisloysi øðrumegin og fundamentalismu hinumegin. Vit mugu altíð seta spurningar - og lata nýggj svar leiða til nýggjar spurningar.

Vakra andlitið

Okkara mentan er í stóran mun vaksins úr kristindóminum. Hann gjøgnumseyrar alt. Bibilsøgurnar liggja í okkum. Tey 10 boðini liggja í okkum. Og hugsa um gerandismálið: Vit síggja skriftina á veggnum. Vit kasta perlur fyri svin. Vit hava brotin hjørtu. Vit eta, drekka og eru glað. Vit royndu at halda okkum frá forbodnum fruktum. Vit vita, at einki nýtt er undir sólini. Vit ansa okkum fyri úlvum í seyðaskinni... Soleiðis tosa vit og soleiðis hugsa vit - og ofta gáa vit ikki um, at alt kemur úr Bibliuni. Hon hevur í stóran mun skapt okkara virðisgrundarlag.

Hetta skulu vit verja. Tú skulu vit eisini í stjórnarskipanini siga, at "Kristnitruðin verða veittar serliga sòmdir".

Men sum alt annað kann Biblian misbrúkast. Mann kann við henni í hondini ræða børn. Mann kann misbrúka hana til at fáa makt yvir øðrum. Og mann kann misbrúka hana politiskt.

Lat okkum semjast um, at eingin hevur einarétt uppá at tulka Bibliuna, og harvið at gera seg sjálvan til Gud. Og lat okkum minnast til, at tað vit og skil, Gud hevur givið okkum, ikki skal setast á stand-by tá vit lesa Bibliuna.

Í Feðgum á ferð sigur Heðin Brú soleiðis um eina svára stund: "Tá koma Ketil og konan inn eftir kirkjugólvinum, hann undan við hondunum samanløgðum framman fyri sær og boygdum høvdið, stillisligur og friðmerktur".

Kristna trúgvinn var tað, sum gav Ketli grundarlag og troyst, tá illa stóð til. Vit síggja framvegis somu mynd við flestu jarðarferðir í Føroyum. Tað, vit síggja, er kristindómsins vakra andlit: Fjós og krubba og friður á jørð.